

Kierunki działań na rzecz wzmocnienia partnerstwa w ramach PO KL w latach 2011-2015

1. Wstęp

Zgodnie z rekomendacjami z badania „Ocena realizacji zasady partnerstwa w SPO RZL i PO KL”, przeprowadzonego na zlecenie Instytucji Zarządzającej, *IZ PO KL winna opracować krótką strategię partnerstwa określającą precyzyjnie jego cele, odpowiadające im mechanizmy zarządcze i procedury współpracy*. Wynika to ze zidentyfikowanego podczas badań ewaluacyjnych problemu, jakim jest: *Brak wspólnej wizji partnerstwa wiąże się z szeregiem ryzyk, które mogą bardzo negatywnie wpływać na skuteczność partnerskich relacji oraz sposób ich postrzegania (i oceny) przez uczestników procesu*. Niniejszy dokument ma stanowić ramową strategię partnerstwa na kolejne lata wdrażania Programu. Zostanie on przygotowany we współpracy z partnerami społeczno-gospodarczymi¹, zasiadającymi w Komitecie i podkomitetach monitorujących (KM/PKM) oraz grupach roboczych PO KL (GR).

Podstawowym pytaniem przed jakim stoimy jest pytanie o optymalny kształt relacji partnerskich. Opierając się na wynikach badania „Ocena realizacji zasady partnerstwa w SPO RZL i PO KL”, przeprowadzonego na zlecenie Instytucji Zarządzającej, można wyróżnić cztery typy relacji partnerskich:

1. Partnerstwo jako kanał informacji – w sytuacji, gdy obie strony traktują KM jako ciało jedynie fasadowe: mechanizm wymiany informacji pomiędzy IZ a uczestniczącymi organizacjami. Oznacza to, że mechanizm partnerstwa może przeczyć samej koncepcji partnerstwa poprzez traktowanie KM i PKM jako „maszynki do głosowania” oraz pogłębiać asymetrię informacyjną: organizacje, których członkowie zasiadają w KM i PKM mają szerszy dostęp do wiedzy, która nie jest przekazywana dalej.
2. Partnerstwo jako przestrzeń debaty – strategiczne decyzje są wypracowywane w toku debaty pomiędzy IZ i IP a członkami KM i PKM. Pozwala to na wykorzystanie wiedzy i doświadczenia różnorodnych uczestników partnerstwa, umożliwiając spojrzenie na problem z punktu widzenia różnych interesariuszy.
3. Partnerstwo jako forma kontroli społecznej – założeniem przy takim definiowaniu partnerstwa jest konieczność społecznej kontroli nad administracją publiczną. Zdaniem autorów raportu w takiej sytuacji, konieczna jest przewaga strony społecznej w pracy KM i PKM oraz zapewnienie jej autonomii (m.in. poprzez wyodrębnienie sekretariatu KM). Przyjmując takie założenia, co do partnerstwa, należy postawić pytanie o bezstronność kontroli: czy członków KM i PKM należy traktować jako przedstawicieli beneficjentów (jak się do tego ma zatwierdzanie kryteriów wyboru projektów przez KM), czy jako osoby działające w imieniu sektorów społeczeństwa obywatelskiego.
4. Partnerstwo jako przestrzeń negocjacji – w tym modelu strony współdecydują o kierunkach realizacji polityk a decyzje podejmowane są parytetowo. Oznacza to zwiększenie roli KM i PKM oraz przeniesienie na te instytucje głównego ciężaru decyzyjnego.

W opinii IZ optymalnym modelem współpracy z partnerami społeczno-gospodarczymi jest współpraca w modelu **partnerstwa jako przestrzeni debaty**, pozwalającym na

---

¹ Zgodnie z art. 5 lit. 7 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. z 2009 r., nr 84, poz. 712) do partnerów społecznych i gospodarczych zalicza się reprezentatywne organizacje pracodawców i związkowe, samorządy zawodowe, izby gospodarcze, organizacje pozarządowe i jednostki naukowe.

wspólne wypracowywanie decyzji i wykorzystywanie potencjału członków KM, PKM i GR reprezentujących różne środowiska. Jednocześnie, wydaje się, że taki model powinien wykorzystywać również elementy z innych modeli, np. wzmocnienie sekretariatu KM i PKM.

Partnerstwo w ramach PO KL nie powinno być ograniczane do kanału informacji, gdyż stoi to w sprzeczności z zasadą dobrego rządzenia, która jest wdrażana poprzez projekty PO KL. Partnerzy biorą udział w kształtowaniu wsparcia i nie mogą pozostawać biernymi odbiorcami informacji przekazywanych przez administrację. Dążenie do modelu partnerstwa jako formy kontroli społecznej oznaczałoby, iż jego ukrytym założeniem jest jakaś forma konfrontacji kontrolujących i kontrolowanych. Takie założenie nie sprzyja budowaniu dobrych realizacji pomiędzy sektorami. Zdaniem IZ, również ostatni model (partnerstwo jako przestrzeń negocjacji) posiada istotne wady. Jego wdrożenie oznaczałoby, iż KM i PKM przejęłyby odpowiedzialność, do której nie są – w tym okresie programowania – przygotowane.

Z tego powodu, wizja partnerstwa jako przestrzeni debaty wydaje się najbardziej odpowiednim modelem współpracy pomiędzy sektorami w ramach wdrażania PO KL.

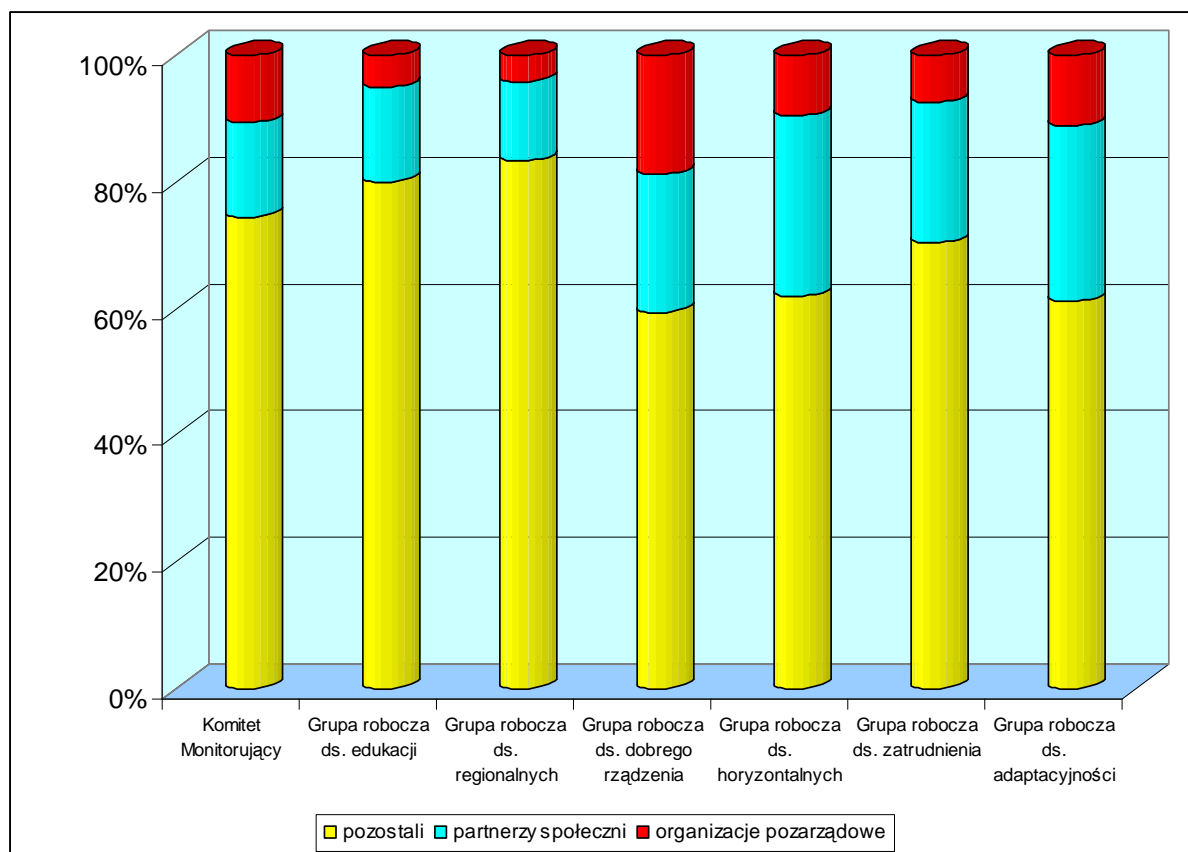
Przestrzeń debaty powinna charakteryzować się następującymi elementami:

- (1) partnerzy wspólnie omawiają założenia strategiczne, w tym plany działań;
- (2) partnerzy przedstawiają doświadczenia środowisk, które reprezentują i informują środowiska o podjętych decyzjach;
- (3) Kwestie związane z wdrażaniem założeń (w tym dokumentacje konkursowe) należą do wyłącznej kompetencji IZ/IP/IP II.
- (4) IZ/IP ponosi odpowiedzialność za sprawne funkcjonowanie KM/PKM i GR oraz kształt podjętych decyzji.

2. Diagnoza

Punktem wyjściowym, który jest konieczny dla budowania modelu partnerstwa,, jest pytanie o obecny model partnerstwa pomiędzy stroną rządową (IZ, IP, IP2), samorządową (IP, IP2) a członkami KM i PKM z pozostałych sektorów.

Uwagę zwrócić należy na dwa elementy diagnozy: wymiar legislacyjny oraz wymiar praktyczny.

Wykres 1: Udział reprezentatywnych organizacji związkowych i pracodawców (partnerów społecznych) oraz organizacji pozarządowych w pracach KM i GR (opr. własne)

a) Wymiar legislacyjny

Na poziomie europejskim zasada partnerstwa została wyrażona w *Rozporządzeniu Rady (WE) nr 1083/2006 z 11 lipca 2006 r. ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące EFRR, EFS oraz Funduszu Spójności i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1260/1999* (dalej jako: 1083), które wskazuje w art.11, iż „każde państwo członkowskie organizuje partnerstwo, zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi i praktyką krajową” a partnerstwo to obejmuje „przygotowanie, monitorowanie i ocenę programów operacyjnych”. Wspomniane rozporządzenie pozostawia państwom swobodę, co do składu Komitetu Monitorującego (art. 64). Zapisy rozporządzenia nr 1083 powieliła art. 36 *Ustawy z 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju* (Dz.U. z 2009, nr 84, poz. 712).

Powołanie KM i PKM regulują ponadto *Wytyczne Ministra Rozwoju Regionalnego nr 3 dotyczące komitetów monitorujących z dnia 16 kwietnia 2007 r.* oraz opracowane na ich podstawie *Zasady powoływania Komitetu Monitorującego oraz Podkomitetów Monitorujących Program Operacyjny Kapitał Ludzki w latach 2007-2013* z listopada 2007 r. Ten ostatni dokument określa skład KM oraz PKM, wskazując m.in. że w składzie KM znajduje się, m.in.:

- „a) po jednym przedstawicielu z każdej organizacji pracowników i organizacji pracodawców, wyłonionych na podstawie ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.) ,
- b) 5 przedstawicieli organizacji pozarządowych w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873 z późn. zm.),
- c) 2 przedstawicieli środowiska akademicko-naukowego.”

Natomiast, jeśli chodzi o skład PKM *Zasady powoływania* wskazują, że ze strony partnerów społeczno-gospodarczych właściwych dla danego województwa bierze w nim udział: do 7 przedstawicieli organizacji pracowników i organizacji pracodawców reprezentujących ich interesy w regionie, 3 przedstawicieli organizacji pozarządowych z terenu danego województwa oraz 1 przedstawiciel środowiska akademicko-naukowego z terenu danego województwa.

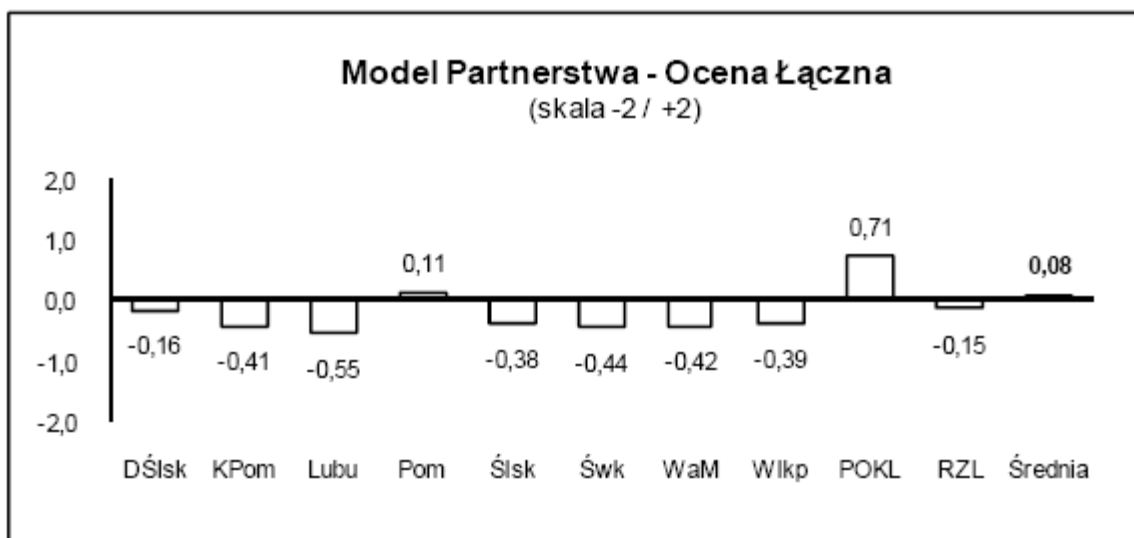
Podsumowując wymiar legislacyjny partnerstwa, należy zauważyć, że **udział partnerów społeczno-gospodarczych w procesie monitorowania PO KL został zagwarantowany w sposób właściwy**. Zapisy dokumentu wydanego przez IZ realizują przepisy rozporządzenia nr 1083 pozwalając na szeroką reprezentację partnerów społeczno-gospodarczych.

b) Wymiar praktyczny

Przedstawione na wstępie cztery modele partnerstwa służyły autorom badań ewaluacyjnych do próby opisu sytuacji w KM i PKM PO KL. Wydaje się, że podstawowe wnioski z ewaluacji wskazują, iż **obecny model partnerstwa to model partnerstwa jako kanału informacji**. Oczywiście, należy uwzględnić fakt, że pomiędzy KM a poszczególnymi PKM i GR istnieją duże różnice w odniesieniu do realizowanego obecnie modelu partnerstwa.

Po pierwsze, należy wskazać, że partnerzy społeczno-gospodarczy są obecni w pracach zarówno KM, jak i PKM oraz GR powołanych przy KM i PKM, stanowiąc co najmniej 20% członków danego gremium (np. w przypadku GR ds. dobrego rządzenia ponad 40%). Zestawienie dotyczące KM i GR zawiera wykres nr 1.

Z drugiej strony, należy zwrócić uwagę – na podkreślane w badaniach – zróżnicowanie jakości pracy poszczególnych PKM oraz opinii, co do udziału w nich partnerów społeczno-gospodarczych.

Tab. 1 Ocena łączna modelu partnerstwa (źródło: „Ocena realizacji zasady partnerstwa w SPO RZL i PO KL”, s. 12) – zgodnie z metodologią badania ocena pow. 0,0 oznacza model *pro-partnerski*, od 0 do -0,2 – model neutralny, poniżej: -0,2 – model niepartnerski.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na problemy z realizacją zasady partnerstwa wskazane w badaniu ewaluacyjnym:

- w KM/PKM trzeci sektor reprezentują często organizacje sieciowe (np. Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej, Naczelna Organizacja Techniczna, Polska Izba Firm Szkoleniowych) lub podmioty o charakterze parasolowym (np. regionalne federacje organizacji pozarządowych), a nie organizacje wyspecjalizowane w obsłudze konkretnych grup docelowych (w tym genderowe i pro-ekologiczne).

- Rola sekretariatów KM/PKM ograniczona bywa do funkcji wyłącznie technicznych (organizowanie posiedzeń, przesyłanie informacji, „skrzynka kontaktowa”).
- Partnerstwo nie może opierać się wyłącznie na okresowych spotkaniach KM/PKM, co zdecydowanie ogranicza jego potencjał (uniemożliwia zaistnienie „partnerstwa merytorycznego”). Stąd powinno się tworzyć płaszczyzny współpracy roboczej.
- Brak szerokich konsultacji z partnerami społecznymi w zakresie rocznych Planów działania. Informacja o uwzględnieniu lub nieuwzględnieniu uwag zgłaszanych w trakcie konsultacji nie jest powszechnie dostępna, co w połączeniu z przewagą strony samorządowej w PKM powoduje, że partnerstwo może mieć charakter „fasadowy”.

Dobra praktyka. Zespół ds. wdrażania Działania 5.4

Wydaje się, że interesującym przykładem budowania relacji partnerskich jest stworzenie i funkcjonowanie Zespołu ds. Wdrażania Działania 5.4 PO KL (jako podzespołu GR ds. dobrego rządzenia). Przy pracach nad *Planami działania na rok 2009* wiele kontrowersji wzbudziły zapisy kryteriów w konkursach Poddziałania 5.4.2 skierowanych do organizacji pozarządowych. Spowodowały one reakcję środowiska pozarządowego, a w konsekwencji doprowadziły do spotkania partnerów z IZ i IP 2, podczas którego jako główne problemy zidentyfikowano: brak przejrzystości procedur przyjmowania Planu oraz brak szerszych konsultacji projektu planu z zainteresowanymi środowiskami.

Po spotkaniu powołany został zespół roboczy o elastycznej formule działania, który stał się przestrzenią debaty (a czasem również negocjacji) pomiędzy administracją publiczną a organizacjami pozarządowymi. O rozpoczęciu prac Zespołu poinformowano na stronie ngo.pl. Zespół pozwolił na sprawniejsze przyjmowanie Planów działania, uwzględniające postulaty środowiska pozarządowego oraz polepszenie wymiany informacji między IZ, IP 2 oraz partnerami. Dodatkowo, do prac Zespołu zaprasza się ekspertów z danej dziedziny.

c) analiza SWOT

Na podstawie badań ewaluacyjnych oraz danych dostępnych IZ (protokoły, uchwały KM i PKM; zestawienia uwag po konsultacjach społecznych), można sformułować następującą analizę dotyczącą zasady partnerstwa w PO KL.

Silne strony:

- Właściwe umocowanie partnerstwa w systemie wdrażania PO KL oraz zagwarantowanie udziału partnerów na różnych poziomach wdrażania (krajowy, regionalny);
- Zidentyfikowane dobre praktyki w zakresie partnerstwa.
- Równość stron w ramach PKM/KM/GR – jakość debaty zależy wyłącznie od zaangażowania stron

Słabe strony:

- Model partnerstwa różni się w zależności od ciała (KM, PKM, GR); różne traktowanie ról i miejsca partnerów
- Konsultacje społeczne Planów działania często ograniczają się do wywieszenia informacji na stronie internetowej;
- Brak wystarczającej wiedzy wśród członków KM/PKM, pozwalającej na pełen udział w pracach tych ciał.

Szanse:

- Otwarcie IZ oraz KE na partnerstwo, uznanie jego znaczenia dla wdrażania programu.
- Inicjatywy pozarządowe w zakresie umacniania partnerstwa (podejmowane np. przez GR ds.

Zagrożenia:

- Instrumentalizacja partnerstwa przez obie strony („maszynka do głosowania”; „lobby dla załatwiania partykularnych interesów”);
- Słabe zainteresowanie społeczeństwa obywatelskiego pracami KM/PKM

Społeczeństwa Obywatelskiego przy
KK NSRO).

(problemy z wyborem członków ze
strony partnerów społeczno-
gospodarczych, brak odpowiedniego
przepływu informacji między
członkami KM/PKM/GR a sektorem).

3. Cel główny i cele szczegółowe

Biorąc pod uwagę dokonaną powyżej diagnozę problemów związanych z realizacją partnerstwa, IZ wskazuje, że głównym wyzwaniem stojącym przed systemem realizacji PO KL jest **przejście od modelu partnerstwa jako kanału informacji do modelu partnerstwa jako przestrzeni debaty** we wszystkich wymiarach realizacji PO KL (programowanie, wdrażanie, monitorowanie i ocena) oraz wszystkich wymiarach instytucjonalnych (KM, GR przy KM, PKM, GR przy PKM).

Pozwala to zdefiniować **cel główny** (wizję zmiany) jako **wprowadzenie i upowszechnienie modelu partnerstwa jako przestrzeni debaty do systemu realizacji PO KL**. Oznacza to, że podstawą procesu decyzyjnego w ramach KM i PKM będzie dyskusja pomiędzy instytucjami wdrażającymi Program a partnerami społeczno-gospodarczymi. Doświadczenia i wiedza partnerów są brane pod uwagę przy podejmowaniu decyzji, co do kształtu proponowanych działań, sposobu ich wdrażania oraz ich monitorowania. W ramach tak zdefiniowanej wizji, **partnerstwo ma następujące zadania:**

- **Realny udział przedstawicieli różnych środowisk w ustalaniu celów i kształtu wsparcia PO KL na poziomie regionalnym i krajowym;**
- **Przekazywanie administracji publicznej doświadczeń i dobrych praktyk w realizowaniu działań przez partnerów;**
- **Współdecydowanie o kierunkach zmian, które powinny nastąpić w wyniku realizacji PO KL.**

Wypracowany i upowszechniony model znajdzie również zastosowanie do przygotowywania ram prawnych działania KM w kolejnym okresie programowania.

Cel główny zostanie osiągnięty poprzez dwa **cele szczegółowe**. Po pierwsze, konieczne jest **wzmocnienie potencjału uczestników partnerstwa dla ich udziału w debacie**. Równoległe do wzmacniania uczestników, konieczne są działania mające na celu **poszerzenie zakresu debaty**. Oba te elementy są niezbędne dla osiągnięcia celu głównego.

4. Działania

W ramach tak sformułowanych celów szczegółowych będą realizowane działania mające na celu zmianę podejścia do partnerstwa w wymiarze praktycznym.

Cel szczegółowy 1: Wzmocnienie potencjału uczestników partnerstwa dla ich udziału w debacie.

Działanie 1.1 Objęcie członków KM, PKM i GR wsparciem szkoleniowym (e-learning).

Problem: Członkowie KM, PKM i GR nie mają w wielu przypadkach odpowiedniej wiedzy z zakresu zarówno merytorycznego poszczególnych działań (np. integracja społeczna, edukacja), jak i procedur i polityk obowiązujących w PO KL (np. innowacyjność). Co podkreśla badanie ewaluacyjne „Ocena realizacji...”, nie ma spójnego systemu szkoleń dla członków KM/PKM (poszczególne IP i IP2 organizują szkolenia, ale nie jest to rozwiązanie systemowe). Dodatkową przeszkodą jest stacjonarny charakter organizowanych szkoleń, co stanowi przeszkodę w uczestnictwie w nich dla osób pełniących w KM/PKM funkcje społecznie.

Opis działania: Od 1 września 2010 r. zostanie uruchomiona platforma e-learningowa, której celem jest szkolenie i certyfikacja ekspertów oceniających wnioski w ramach PO KL. W jej ramach zostały zaplanowane moduły szkoleniowe dotyczące poszczególnych Priorytetów, a także kwestii horyzontalnych. Członkowie KM, PKM i GR mogą zostać objęci tym samym systemem szkoleń (bez certyfikacji). Działanie ma charakter fakultatywny i dotyczy wyłącznie członków KM, PKM i GR, którzy wyrażą chęć uczestnictwa w szkoleniach.

Data wdrożenia: Do czerwca 2011 r. (z uwagi na obecne zapisy umowy IZ z wykonawcą platformy).

Wskaźnik: Przeszkolenie co najmniej 40% członków KM, PKM i GR w co najmniej 5 kursach podstawowych platformy e-learningowej.

Sposób pomiaru: Dane generowane z platformy e-learningowej.

Działanie 1.2 Umocnienie roli Sekretariatów KM/PKM

Problem: W badaniach ewaluacyjnych podkreślano pojawiające się ograniczanie roli sekretariatów KM/PKM do funkcji techniczno-organizacyjnych. Proponowany model partnerstwa nie wymaga usamodzielniania sekretariatów (tak jak w modelu partnerstwa jako kontroli społecznej). Niemniej konieczne wydaje się wzmocnienie miejsca sekretariatów, chociażby poprzez wymianę dobrych praktyk, a także stworzenie wspólnej metodologii działania Sekretariatu.

Opis działania: W wyniku spotkania warsztatowego sekretariatów KM i PKM (z udziałem przedstawicieli partnerów) ze wszystkich regionów i wymiany dobrych praktyk, opracowane zostaną zalecenia dotyczące roli Sekretariatów we wzmacnianiu partnerstwa. W kolejnych latach wdrażania PO KL, możliwe są dalsze spotkania monitorujące wdrażanie opracowanych Zaleceń.

Data wdrożenia: I poł. 2011 r.

Wskaźnik: Opracowanie zaleceń dla Sekretariatów KM/PKM dot. ich roli w umacnianiu zasady partnerstwa.

Sposób pomiaru: Opracowany dokument.

Działanie 1.3 Wzmocnienie reprezentatywności partnerów społeczno-gospodarczych w KM i PKM w latach 2014-2020

Problem: O ile w przypadku partnerów społecznych reprezentatywność wynika z odpowiednich uregulowań prawnych, o tyle w przypadku organizacji pozarządowych delegujących swoich przedstawicieli do KM i PKM, należałoby brać pod uwagę **obok zdefiniowanego umownie kryterium reprezentatywności** (zasięg terytorialny, liczba członków federacji NGOs, liczba członków), **również kryterium różnorodności** (to jest umożliwienie udziału w pracach KM organizacjom wyspecjalizowanym w dziedzinach wsparcia EFS np. organizacjom genderowym). Jak wskazują badania ewaluacyjne: *Jeżeli zależy nam na wzbogaceniu debaty publicznej i uwzględnieniu w procesie decyzyjnym wielu różnych punktów widzenia, to powinniśmy dążyć do zwiększenia liczby uczestników partnerstwa.* Wydaje się, że efekt ten można również osiągnąć poprzez wzmocnienie procedury wyboru członków KM i PKM, posługując się ww. kryteriami.

Opis działania: W obecnym okresie programowania wydaje się, że większą reprezentatywność PKM poprzez dokooptowanie do udziału w nich szerszego grona ekspertów w roli obserwatorów, tak jak ma to miejsce w GR (Działanie 2.2). Konieczne jednak wydaje się wypracowanie przez IZ we współpracy z ciałami takimi jak RDPP i KT zaleceń, co do sposobu rekrutacji członków KM i PKM PO KL.

Data wdrożenia: Do końca 2012 r.

Wskaźnik: Opracowanie z udziałem RDPP i KT projektu Zasad powoływania ciał monitorujących program (programy) współfinansowane z EFS w latach 2014-2020.

Sposób pomiaru: Opracowany dokument.

Cel szczegółowy 2: Poszerzenie zakresu debaty

Działanie 2.1 Rozbudowanie konsultacji społecznych Planów działania PO KL

Problem: W opracowywaniu corocznego dokumentu programowego PO KL, tj. Planu działania w szerszy sposób powinni zostać włączeni partnerzy społeczno-gospodarczy. Szeroka debata z udziałem różnych interesariuszy może pozwolić na lepsze określenie kierunków wsparcia PO KL dla danego regionu. Pomoże również uniknąć sytuacji, w których PKM/KM traktowany jest jako instytucja „fasadowa”. Wzmocnienie debaty nad Planami działania niweluje napięcia na linii administracja publiczna (IP, IP II, IZ) – trzeci sektor (beneficjenci). Dobrymi doświadczeniami w tym zakresie jest inicjatywa Rady Organizacji Pozarządowych Woj. Łódzkiego (we współpracy z OFOP) dot. konsultowania Planów działania, jak również doświadczenia pracy ww. Zespołu ds. Wdrażania Działania 5.4.

Opis działania: W 2010 r. IZ wystąpiła do IP i IP2 z zaleceniem dotyczącym przeprowadzania konsultacji społecznych Planów działania, które powinny objąć:

„- Partnerów społeczno – gospodarczych (organizacje związkowe, pracodawców i pozarządowe, jednostki samorządu terytorialnego szczebla powiatowego i gminnego, a także przedstawicieli wyższych uczelni z regionu) w formie spotkań konsultacyjnych lub warsztatów dotyczących założeń do Planu działania (...)

- Wszystkie zainteresowane podmioty poprzez umieszczenie projektów Planu działania na stronie internetowej instytucji z możliwością zgłaszania uwag (w tym wypadku instytucja powinna również przedstawić publicznie, poprzez wywieszenie na stronie internetowej, sposób uwzględnienia zgłoszonych uwag). Ogłoszenie na temat konsultacji Planu działania powinno znaleźć się na głównych stronach instytucji zaangażowanych we wdrażanie, tj. IP, IP II oraz ROEFS.

- Instytucje dialogu społecznego – projekty Planów działania powinny zostać przesłane do konsultacji Wojewódzkich Komisji Dialogu Społecznego, Wojewódzkich Rad Zatrudnienia oraz – tam, gdzie zostały powołane – Wojewódzkich Rad Pożytku Publicznego.”

Jednocześnie IZ podkreśliła, że po zakończeniu oceny planów działania będzie zwracała się do IP i IP2 o raporty z konsultacji obejmujące m.in. sposób uwzględniania uwag.

Planuje się, aby od 2011 r. przedstawione wymagania dotyczące konsultacji społecznych miały charakter obligatoryjny.

Data wdrożenia: II kw. 2011 r.

Wskaźnik: Objęcie Planów działania we wszystkich regionach co najmniej dwoma formami konsultacji (np. spotkanie konsultacyjne, konsultacje z WKDS).

Sposób pomiaru: Raport z konsultacji społecznych.

Dobra praktyka. Spotkanie konsultacyjne w woj. łódzkim

„Przykładem aktywności i wychodzenia z inicjatywą na rzecz wysłuchania głosu organizacji pozarządowych są październikowe konsultacje Roczego Planu Działania komponentu regionalnego PO KL na rok 2010. Zorganizowane przez Pana Mariana Miśkiewicza (Rada Organizacji Pozarządowych Województwa Łódzkiego) spotkanie zgromadziło przedstawicieli trzeciego sektora, którzy dyskutowali i zgłaszali uwagi do powyższego planu, celem było przeprowadzenie faktycznych konsultacji społecznych, opartych na dyskusji i dialogu.

W spotkaniu udział wzięli przedstawiciele Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, Wojewódzkiego Urzędu Pracy, Urzędu Marszałkowskiego oraz współorganizatora konsultacji – OFOPu. Większość uwag dotyczyła wagi punktowej kryteriów

poszczególnych kryteriów strategicznych (szczegółowy wykaz zgłoszonych przez organizacje uwag można znaleźć na stronie internetowej Rady Organizacji Pozarządowych Woj. Łódzkiego). Na odbywającym się trzy dni później posiedzeniu Podkomitetu Monitorującego PO KL wszystkie zgłoszone do planu poprawki zostały uwzględnione w ostatecznej wersji dokumentu przesłanego do MRR.”

(Za: P. Sieczkowski, Wsparcie dla przedstawicieli trzeciego sektora w komitetach monitorujących, czyli jak działać, by być słyszonym w swoim województwie?, OFOP 2009, s. 12)

Działanie 2.2 Wsparcie eksperckie dla KM/PKM

Problem: Przyjmowanie sztywnej formuły współpracy i członkostwa w ramach KM i PKM nie sprzyja odwoływaniu się do wiedzy ekspertów zewnętrznych, czy przedstawicieli środowisk zaangażowanych w działania w obszarach wsparcia PO KL. W związku z problemem ograniczonej różnorodności członkostwa KM i PKM, konieczne wydaje się sięgnięcie do zasobów zewnętrznych w trakcie roboczych prac KM i PKM.

Opis działania: IZ zwróci się do IP komponentu regionalnego z zaleceniem dotyczącym możliwości udziału ekspertów/ przedstawicieli środowisk zaangażowanych w działania w obszarach wsparcia PO KL w pracach KM/PKM, zapraszanych odpowiednio do tematyki podejmowanych przez KM/PKM prac.

Data wdrożenia: Do końca 2011 r.

Wskaźnik: Udział ekspertów/ przedstawicieli środowisk zaangażowanych w działania w obszarach wsparcia PO KL w co najmniej jednym posiedzeniu PKM w przypadku 50% podkomitetów monitorujących komponentu regionalnego.

Sposób pomiaru: Sprawozdanie z realizacji Programu.

5. Podsumowanie

Opisanych powyżej sześć działań mających przyczynić się do osiągnięcia celu głównego, jakim jest **wprowadzenie i upowszechnienie modelu partnerstwa jako przestrzeni debaty do systemu realizacji PO KL** wymaga współpracy strony rządowej, samorządowej i społecznej jako trzech głównych uczestników tejże debaty w ramach PO KL.

Doświadczenia w zakresie partnerstwa, które zostały zebrane w latach 2007-2010 mogą zostać wykorzystane dla usprawnienia partnerstwa na wszystkich etapach i poziomach wdrażania w latach 2011-2015.